

Slovo k povzbuzení na neděli 30. června 2024, na 13. neděli v mezidobí – B
Biblická čtení: Mdr 1,13-15; 2,23-24; Ž 30; 2Kor 8,7.9.13-15; Mk 5,21-43

Milé sestry, milí bratři,

v **prvním čtení** slyšíme krásný úryvek z deuterokanonické Knihy **Moudrosti**. Jelikož je **nemladší** z celého Starého Zákona, reprezentuje již velmi zralou a rozvinutou starozákonní víru, navíc obohacenou o leckteré tušení helénského světa.

Touha po nesmrtelnosti jako projev lidské touhy po životě a zachování bytí je tušením většiny starobylých kultur. Tušení nesmrtelnosti, touha po ní a čekání na ni jako na Boží dar jsou do srdce člověka vloženy – říká Kniha Moudrosti – samotným Hospodinem. «Vždyť Bůh stvořil člověka k nesmrtelnosti, udělal ho jak obraz vlastní přirozenosti» jsme slyšeli.

«Dělovou závistí přišla smrt na svět» nemusíme však chápat, že by **přirozená smrt** člověka a ostatních živých tvorů byla nutně důsledkem hříchu. Jím je tragické prožívání smrti a tělesné smrtelnosti, možnost ztráty nebe, ne však sama smrt, ta je důsledkem stvořenosti. Dělovou závistí přišla na svět **smrt, jak ji známe**. O to více však toužíme po jejím překonání, po nesmrtelnosti.

Bůh «všechno stvořil, aby to bylo», je dalším krásným slovem dnešního prvního čtení. Vše, co je, má nějaký svůj cíl, i když námi třeba neodhalený, nic neexistuje bez důvodu. Dokonce i zlo (ať už jako nedostatek náležitého dobra či jakkoli jinak vysvětlené) tak existuje. I těžkému a bolestnému Bůh musí propůjčit bytí, aby bylo. A protože nečiní nic bezúčelně, **vše** má nějaký **Bohem daný smysl**, i když nám často neznámý. To **zlé a těžké** snad v tom, že má **potenciál ukázat na podstatné**, na dobro, lásku, Boha a přátele. Tím nejsou bolest a zlo bagatelizovány, je jen poodhalen jejich **paradoxní smysl**. «Stvořené věci na světě přinášejí prospěch» jsme slyšeli. «Milujícím Boha vše napomáhá k dobrému» učí na jiném místě apoštol Pavel, «Bůh by nikdy nedopustil zlo, pokud by z něj nemohl učinit ještě větší dobro», rozvíjí svatý Augustin.

Je dobré na to vzpomenout, zvláště potká-li nás právě něco **těžkého**, čemu nebudeme schopni rozumět. Zlu nakonec nelze rozumět, mnohému zlu **nejsme schopni** se ani nijak postavit. Zejména v jeho případě proto musíme hledat, **k čemu dobrému** nám i světu má posloužit. Už jen proto, abychom je byli schopni aspoň nějak unést.

Následný žalm – «navěky chci zpívat o Hospodinových milostech» – nám připomíná, že **oslavování Boha** je jednou z cest k odkrývání Boží přítomnosti. Oslava Hospodina je možností přijmout jeho požehnání «v záři Boží tváře». I sama **věčnost** bude oslavou Boha. Je proto dobré Boha také **oslavovat**, umět pokorně **poděkovat** za vše, někdy i za to těžké.

V **evangelijním** úryvku máme před sebou svědectví o dvou Ježíšových **zázracích**: O uzdravení ženy s krvotokem a o vzkříšení dcery Jairovy.

Oběma zázrakům je společná nejen časová blízkost, ale i **jednání** obou lidských aktérů: Pokorná **žena**, trpící krvotokem již dvanáct let, se neodvážila na Pána Ježíše ani obrátit přímo, jen s velikou vírou se dotkla ze zadu jeho šatů; a z Krista vyšla Boží moc, která ji uzdravila. Podobně zoufalý **Jairos** úpěnlivě prosí s velikou vírou Krista, aby šel zachránit jeho umírající dcerušku; a on šel a vzkřísil ji z mrtvých.

V Kristu je **Boží moc**. Její **účinnost** ale také závisí **na míře naší víry**, na velikosti naší **touhy**, s níž se Ježíšových přítomností **dotýkáme**, s níž se na Krista obracíme. Toho jsou žena i Jairos svědectvím. Mnoho lidí se Krista v davu dotýkalo, jen v případě ženy s krvotokem z něj vyšla Boží moc, mnozí prosili, nyní jen Jairos byl vyslyšen.

Oba zázraky jsou znamením **uzdravení** naší nemocné anebo **oživení** naší odumřelé **duše**. Žena i Jairos nám připomínají **nutnost** naší vědomé otevřenosti, touhy a nakonec i snahy. Kristus nemusí naše prosby vyslyšet, ani na naši touhu odpovědět. Ale touha a prosba jsou

předpokladem, že může, že jsme **schopni jeho milost** přijmout. «Bůh nás stvořil bez nás, ale nechce nás spasit bez nás» je dalším z okřídlených výroků sv. Augustina. Což platí například i o **svátostech**.

Druhé čtení je z Druhého Pavlova listu Korintským. Ten patří mezi nejosobnější apoštolovy listy, někdy je nazýván „**listem v slzách**“. Pavel jej píše korintské církevní obci, ve které po jeho odchodu nastaly nemalé problémy; mimo jiné, že jeho apoštolská služba nebyla již některými korintskými křesťany přijímána. Přesto se Pavel snaží – **nepopulisticky** – Korintřanům připomenout, že nemají zapomenout na **štědlost**. Vybízí **k finanční sbírce** pro jeruzalémské křesťany. Jak mu zrovna na této službě lásky záleželo, naznačuje, že jí věnoval celé dvě kapitoly svého listu.

Situace jeruzalémských křesťanů byla totiž v mnohém ještě **tíživější** než křesťanů na jiných místech. V Jeruzalémě byli křesťany naprostou většinou **bývalí židé**. Pro své bývalé souvěrce se přijetím křesťanství stali zrádci, pro Římany však stále zůstávali Židy. Byli-li navíc kněžími či levity žijícími ze služby v chrámě, ztratili své zdroje obživy zcela. Potřebovali proto **nutně i hmotnou pomoc**. K ní a Pavel vybídl korintské křesťany, jejichž finanční situace byla mnohem **uspokojivější**. Rozdělením se o majetek mělo nastat «jakési vyrovnání», když ti, co měli **nadbytek** (Korintští), by se rozdělili s těmi, co měli **nedostatek** (Jeruzalémani); příště to může být zase **obráceně**.

Jelikož se tento **praktický úryvek** stal součástí Božího slova, nejde jen o konkrétní situaci konce 50. let 1. století. Obsahuje **univerzálně platné Boží poselství**: Že snaha o «jakési narovnání» **existenční** situace lidí má být **vždy** snahou **všech**, kteří **mohou pomoci**.

Máme-li **dostatek** či dokonce **nadbytek**, jsme totiž přímo **povinni se dělit** s těmi, kteří mají málo, nemají ani existenční minimum. Nemůžeme nepomoci druhým lidem v opravdové nouzi. Což je třeba činit i **aktivně**, je třeba chtít nouzi druhých vidět, **nabízet** jim pomoc a **ne jen čekat**, až si sami řeknou. I proto se Pavlova **výzva ke štědrosti** stala součástí Písma.

Důvodem štědrosti je **všelidské povolání k lásce a soucitu**, naše **sounáležitost**. V případě nás křesťanů navíc i vyznání, že celé **křesťanství** je založeno na dávání: **Bůh** sám v sobě jakožto Trojice je dáváním, láskou; **Kristus**, «ačkoli bohatý, stal se pro nás chudým, abychom zbohatli z jeho chudoby». I my proto máme být těmi, **kteří umí štědře rozdávat**, hmotná i nehmotná bohatství. Zvláště v křesťanských obcích by tak mělo platit: «Kdo nasbíral mnoho, tomu nepřebývalo, a kdo málo, neměl nedostatek».

Dokud umíme **rozdávat** a činí nám to **radost**, máme **naději**, že **jsme** v Boží lásce. Jakmile rozdávat **přestaneme** anebo z toho nebudeme mít radost, je s naším křesťanstvím a vlastně i lidstvím patrně něco silně **v nepořádku**.

Milé sestry, milí bratři, zkusme si z dnešních biblických úryvků něco odnést. Snad vědomí, že **ve všem** můžeme **najít Boha**, paradoxně i v tom těžkém a bolestném, jak nám naznačila Kniha Moudrosti. Že Boha je dobré i **chválit**, jak vyzpíval žalm. Že záleží i na naší **otevřenosti a touze**, aby Bůh mohl v našem životě působit, jak připomnělo evangelium. A že je to **štědlost** jako projev lásky a soucitu, která naše srdce otevírá Bohu a lidem.